

If I go crazy, then will you still call me Superman?

– 3 Doors Down, Kryptonite (2000)

ISBN 978 90 00 39590 3

ISBN 978 90 00 39591 0 (e-book)

NUR 285/284

© 2024 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

tekst Ben Blom

omslagontwerp Caren Limpens

zetwerk binnenwerk ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

Uiterlijk heb ik nooit zo belangrijk gevonden. Ik ben niet iemand die elke ochtend urenlang voor de spiegel staat. Of die altijd even in de weerspiegeling van een etalageruit moet checken of zijn haar nog wel goed zit. Selfies kunnen me al helemaal gestolen worden.

Na het douchen wrijf ik met een handdoek m'n haren droog en doe ik er wat wax in, meer niet. Natuurlijk controleer ik ook nog even of er de afgelopen nacht geen gigantische puist ontstaan is, maar verder geloof ik het wel. Bij mij hoeven er meestal geen klasgenoten geëvacueerd te worden vanwege eruptiegevaar.

Ik denk dat alleen knappe en lelijke mensen zich met hun uiterlijk bezighouden. Mooiboys en -girls zijn als de dood dat ze hun schoonheid verliezen, want dan worden ze minder populair. Serieus! Daar zijn onderzoeken naar gedaan. Mooie mensen zijn in het algemeen succesvoller. Ze hebben een grotere kans op een goede baan en krijgen een hoger salaris. Niet zo gek dus dat veel lelijke mensen er alles aan doen om knapper te worden. Nou ja, en waarschijnlijk ook omdat ze vaak gepest of buitengesloten worden. Daar hoeven adonissen en venussen in ieder geval nooit bang voor te zijn.

Dat is een van de voordelen van 'normaal' zijn. Met een doorsnee uiterlijk krijg je geen aandacht. Niet positief, maar ook niet negatief. Je valt simpelweg niet op. Handig als je je een keer verslaapt en het eerste uur besluit te skippen. Ik ben slechts één

keer absent gemeld. Tot grote ergernis van mijn beste vriend Aiko, die altijd te laat komt en wél elke keer de pineut is. ‘Stelletje racisten,’ zegt hij dan met een halve grijns, omdat hij weet dat dat onzin is. Er zitten nu eenmaal niet zoveel Aziaten bij ons op school. Dus dan val je automatisch op, logisch.

Nee, laat mij maar lekker opgaan in de groep. Schoonheid, populariteit en succes: ik zou er geen moord voor doen. Dacht ik. Maar dat was vóór het moment dat mijn leven op z’n kop kwam te staan.

1

Als ik de deur opendoe, staat Aiko me een beetje sullig aan te kijken. ‘Sorry, man.’ Hij toont me zijn lege handen.

Een auto claxonneert twee keer kort achter elkaar – toet, toet. We leunen over de balustrade van de galerij en steken allebei onze hand op.

‘Mijn moeder wilde me per se wegbrengen. Een kleine moeite, zei ze.’

Ik knik. Ik ken Aiko al sinds de basisschool, dus ik weet hoe zijn moeder kan zijn. Als ze iets in haar hoofd heeft, is ze onmogelijk op andere gedachten te brengen. Dan kun je je er maar beter bij neerleggen.

Aiko’s lege handen betekenen helaas: geen drank! Hij zou eerst nog langs een oudere neef fietsen om alcohol op te halen.

‘Tja, dan maar zonder,’ zeg ik. ‘Ik kan altijd even in de berging kijken. Daar staat vast nog wel een voorraadje bier van m’n vader.’

‘Gaat-ie dat niet missen dan?’

‘Hij drinkt zó weinig. Het gaat wel even duren voor hij erachter komt.’ Ik stap opzij en maak een overdreven gebaar om hem welkom te heten. ‘Treed binnen, kameraad.’

‘Goede outfit trouwens,’ zegt Aiko, terwijl hij de hal in loopt.

‘Niet slecht, hè?’

Als een model loop ik heen en weer, terwijl ik een poging doe om stoer te kijken en mijn gezicht in de plooi te houden. Ik toon alle kanten van mijn superheldenkostuum. Het is geen kopie

van een bestaande Marvel- of DC-held, maar een zelfbedacht ontwerp.

‘Toch handig dat er nog ouders zijn die met een naaimachine overweg kunnen. Check dit dan!’ Aiko doet zijn jas uit en showt het kostuum dat eronder verborgen zit. Met zijn donkerrode en zwarte nepleren outfit lijkt hij als twee druppels water op zijn favoriete comickarakter.

‘BOE!’

Aiko en ik doen of we schrikken als mijn zusje de hal in komt stormen. Sara mag dan een eng gezicht trekken en eruitzien als de dochter van The Addams Family, het is voor haar onmogelijk om weerzinwekkend te zijn. Als grote broer laat ik haar maar in die waan. Ze toont Aiko met trots haar doodshoofdtasje, waar ik voor de vorm al wat snoep in gestopt heb.

‘Ooeeeeh, angstaanjagend, zeg!’ Aiko duikt verschrikt achter de kapstok, wat er in zijn superheldenpak extra komisch uit ziet. Hij rilt dramatisch. De Oscar voor overacting gaat naar... Aiko! ‘Ik wist niet dat jullie familie uit zo veel engerds bestond.’

Mijn zusje giert van het lachen. Met beide handen houdt ze haar tasje als een dodelijk wapen op Aiko gericht.

‘Pas maar op,’ zeg ik. ‘Bij volle maan verander ik in een weerwolf en dan kan een latex pakje je niet meer helpen.’

Ik richt me naar de grote, bolle lamp aan het plafond en begin luid te huilen.

Deze halloweenavond is nu al episch!

2

Ik weet niet waar ik het ergst van schrik: van de knal na de felle flits of van mijn zusjes gil, nu het opeens pikkedonker is. Een aanslag, dat was het eerste wat er door mijn hoofd schoot. Onzinnig natuurlijk. We wonen in een buitenwijk in een middelgrote stad, drugsdealers kunnen hier geen droog brood verdienen en de laatste keer dat ik het nieuws checkte, was er hier geen oorlog.

‘Shit!’ vloek ik binnensmonds. ‘Wacht even. Niets aan de hand,’ probeer ik mijn zusje gerust te stellen, terwijl ik de ader nog in mijn nek voel kloppen.

Op de tast loop ik naar de woonkamer, waar ook geen lamp meer aan staat. Door het maanlicht of doordat mijn ogen aan het duister beginnen te wennen, kan ik in ieder geval onderscheiden hoe ik moet lopen zonder ergens tegenaan te stoten.

Ik pak mijn telefoon van de salontafel en zet de zaklampfunctie aan. Als een inbreker schijn ik om me heen. Hoewel ik weet dat Aiko en Sara nog in de hal staan, slaat mijn hart een slag over als de lichtstraal plots mijn zusjes gezicht vangt. Ze verschuilt zich achter de jassen aan de kapstok, waardoor alleen haar hoofd zichtbaar is. Als ze er niet zo bang uit zou zien, was ik vast en zeker in de lach geschoten.

‘Kom maar hier, Sara. Het was gewoon de donder.’

‘Zo man, ik heb nog nooit zo’n harde knal gehoord. Het leek wel een vuurwerkbom.’

Ik beweeg mijn telefoon in de richting van Aiko’s stem. Hij

staart als een verschrikt konijn in de koplampen van een auto. Zijn handen schieten omhoog, waar hij ze kruislings voor zijn gezicht houdt.

‘Gast! Doe normaal. Schijn niet zo in m’n ogen!’

‘Waarschijnlijk is de bliksem ingeslagen,’ verklaar ik. ‘In ons complex of in een van de andere flats hier op het rijtje.’

Sara is hevig trillend in mijn armen gedoken. Ik pak haar hand beet en samen lopen we naar de meterkast. Daar til ik haar op. Ondertussen probeer ik mijn telefoon stabiel te houden.

‘Duw die schakelaars maar omhoog,’ zeg ik tegen Sara.

De plafondblamp schiet meteen aan. Ik zet mijn zusje weer op de grond en neem haar mee naar de woonkamer, waar we samen met Aiko voor het raam gaan staan. Aiko en ik joelen als we een grote bliksemflits zien. Ook Sara begint steeds meer te glunderen. Eerst nog wat onzeker, maar even later staat ze met stralende ogen naar de lichtshow te kijken. Als ze een puppy zou zijn, stond ze nu ongetwijfeld te kwispelen. Na elke flits knijpt ze haar ogen stevig dicht en doet ze een wens. Aiko en ik vertellen haar maar niet dat dat alleen voor vallende sterren geldt...

‘Het is wel het perfecte weer voor Halloween, vind je niet, Saar?’

Opnieuw klinkt de donder, ditmaal verder weg. Dan draaien de weergoden de kraan open. Uit het niets valt het met bakken uit de hemel.

‘Dit is iets minder perfect.’ Aiko kijkt me met een beteuterd gezicht aan. ‘En het gaat nog wel even duren, ben ik bang.’

De weerapp op mijn telefoon beaamt Aiko’s weersvoorspelling. Fijn, nu valt het feest letterlijk in het water. Ik til mijn zusje op en ga met haar naast Aiko staan. ‘Kijk! Het is net oud en nieuw.’

Het gedonder klinkt nu steeds zachter, waardoor mijn zusje niet meer hoeft te schrikken. Elke keer als we een flits zien, jui-

chen we enthousiast. Sara is ‘uitgewenst’ en wijst ons waar we naar moeten kijken, alsof we de bliksemschicht anders zouden missen. Toch spelen Aiko en ik met alle liefde het spelletje mee.

Dan klinkt de onvermijdelijke vraag: ‘Kunnen we nu niet langs de deuren?’

Mijn hart breekt bijna bij de aanblik van Sara’s waterige ogen.

Gelukkig word ik gered door een appje van mijn moeder. Ze heeft me een bericht doorgestuurd van de klassenapp van Sara’s school. Direct daarna gaat m’n telefoon over. Zonder erom te hoeven vragen, neemt Aiko m’n zusje van me over. Vervolgens loop ik naar de keuken.

‘Hé, mam. Dat zat eraan te komen.’

‘Wat sneu voor d’r. Ze had zich er zo op verheugd.’

Sara is, zoals de meeste kinderen, gek op Sinterklaas en Kerstmis, maar haar favoriete feest is Halloween. Vooral door de verkleedpartij, denk ik. Weken geleden gaf ze mam al een tekening: zó moest ze eruit gaan zien. Verkleed met haar klasgenoten snoep ophalen, is voor haar het hoogtepunt van het jaar.

Over verheugen gesproken... Mijn vader zit vaak voor werk in het buitenland, dus mijn moeder staat er dan thuis alleen voor. Natuurlijk probeer ik haar wel te helpen, maar ja, ik denk niet dat ze veel aan me heeft. Ik zie dingen gewoon niet. Laatst kwam ze thuis na een lange werkdag en wilde ze gaan koken. Ik had ’s morgens voorgesteld om voor het avondeten te zorgen, maar dat hoefde niet, zei ze. Toen ze die avond aan het eten wilde beginnen en merkte dat de wok nog in de bomvolle vaatwasser zat, droop de teleurstelling van haar gezicht. ‘Je had toch wel even de vaatwasser kunnen leegruimen?’ Ja, dat had gekund, mam. Ik had er alleen geen moment aan gedacht.

Om het goed te maken en om te laten zien dat ik best wel een leuke zoon ben, al zeg ik het zelf, stelde ik daarom voor om met Sara langs de deuren te gaan en haar daarna bij haar vriendinne-

tje te droppen, bij wie ze zou logeren. Vervolgens zouden Aiko en ik naar het halloweenfeest gaan en mam en pap konden dan gezellig een avondje op stap. Lekker samen qualitytimen, wat het altijd erg goed doet bij m'n moeder.

Oké, ik beken dat dat niet de enige reden was voor mijn attente voorstel. Stiekem thuis kunnen indrinken speelde ook een rol. Maar slechts een bijrol. Wat zeg ik, een figurantenrolletje. Ik zweer het!

'We komen zo jullie kant op, als we hier uitgegeten zijn.'

'Blijf lekker daar, mam. We gaan wel wat spannende films met haar kijken.'

'En het feest dan?'

'Met dit weer?' Ik zie ons al in de stromende regen als verzopen superhelden door de blubber klunen. Sorry, maar ik pas. 'Trouwens, ik denk niet dat dat feest nog doorgaat. Het is in een circustent, weet je nog?'

'O, natuurlijk. Hè, wat rot, zeg. Weet je zeker dat we niet naar huis hoeven te komen?'

'Ik leg Sara straks wel in bed. En Aiko wil haar vast voorlezen als we daarna de koelkast kunnen plunderen.'

'Je bent een engel, David.'

Hopelijk denkt Aiko er ook zo over.

3

'Dank je, man.' Met een plof laat ik me naast Aiko op de bank vallen.

'Waarvoor?'

'Dat je hebt voorkomen dat we de hele avond met m'n huilende zusje zaten opgescheept. Volgens mij had ze de tijd van haar leven.'

Met z'n drieën hadden we naar een griezelige kinderfilm gekeken, waarbij Sara nog net niet tussen Aiko en mij in de bank was verdwenen. Toen we haar in bed legden, las hij haar een spookverhaal voor, dat hij volgens mij van begin tot eind uit zijn duim had gezogen. Rozig van de spanning en van moeheid had ze in haar dekbed gewikkeld naar hem liggen luisteren.

Aiko en ik worden opgeschrikt door de striemende regen, die door een windvlaag recht tegen het raam van het appartement aan slaat. Even leek de neerslag minder te worden, maar nu gaat het opnieuw tekeer.

'Balen...' Aiko toont me een pushbericht op zijn telefoon. Ook ons halloweenfeest is nu definitief geannuleerd.

'Weet je wat, als jij nu alvast kijkt of er een goede film in m'n lijst staat, dan kijk ik of ik beneden wat alcohol kan scoren.' Ik krijg een opgestoken duim als antwoord.

Als de deuren sluiten en ik het opnieuw hoor donderen, bedenk ik me dat het misschien niet zo'n goed idee was om tijdens een storm in een lift te stappen. Dat is natuurlijk vragen om moei-